

Zakázaná
pěšinka

Helena bydlela se svou rodinou ve velkoměstě Londýně, a proto byla velmi nadšená, když jí jednou při snídani řekla její maminka: „Vzpomínáš si na moji starou přítelkyni, na paní Hansenovou? Před nějakým časem se přestěhovala na venkov. Teď nás obě pozvala v sobotu na čaj. Má překrásnou zahradu, budeš si ji moci prohlédnout, až my se budeme spolu bavit.“

V sobotu panovalo překrásné letní počasí a Helena a její maminka vyjely autem hned po obědě. Brzy za nimi byla londýnská předměstí a ony uháněly po venkovské silnici.

Helena se nemohla nasytit všech těch krás. „Ach, maminko,“ vzdychla, „kéž bychom bydlely na vesnici!“

„No, to by se mně také líbilo. Kdo ví, třeba si jednou také budeme moci pořídit dům na venkově, kdyby tatínek dostal ve firmě vyšší místo,“ řekla maminka. „Podívej se tamhle, to už je dům Hansenových.“

Helena zdvořile pozdravila hostitelku, ale oči měla jen pro tu nádhernou zahradu. Všude se to zelenalo a kvetlo a v určité vzdálenosti byl vidět ve stínu smutečních vrb malý rybníček. Maminka se smála.

„Vidíš, Helena je úplně nadšená!“ poznamenala. „Není divu, něco tak pěkného se u nás ve městě nevidí.“ Může podniknout objevnou cestu, dřív než bude čaj?“

„Samozřejmě,“ souhlasila paní Hansenová. „Můžeš jít, kam chceš, jenom se vyhni pěšince mezi živými ploty, tam ... Co tu chceš, Arino! Běž pryč, přestaň takhle skákat! Je hodná, nikomu neublíží, ale skáče na každou návštěvu. Arina tě ráda doprovodí na tvé objevné cestě, Heleno. Mám doma velký zvonek. Tím zazvoním, až bude hotový čaj. Zvonění uslyšíš i v nejzadnějším koutě zahrady.“

Paní Hansenová a Helenina maminka zmizely v domě a Helena a Arina se vydaly na cestu k rybníčku. Asi půl hodiny si tam hrály pod vrbami a moc je to bavilo. Pak se vracely k zahradě. Helena se zamyšleně dívala na pěšinku, která vedla mezi živými ploty. Zdálo se, že končí v ovocné zahradě.

„Proč jenom paní Hansenová nechce, abych tam chodila?“ ptala se Helena sama sebe. „Jestli si myslí, že budu trhat její jablka? No, to je jedno... Ale stejně to je divné.“ Dál šla po vydlážděné cestičce, ale ta se obloukem vracela do stejného místa.

„To bych ráda věděla co je na té pěšince,“ zamyslela se Helena. „Možná je tam nějaké tajemství nebo nějaké zvláštní zvíře ... Půjdu jen do zatáčky. Třeba odtamtud uvidím něco z toho tajemství. Vždyť až k zatáčce je cestička úplně bezpečná!“

Po špičkách se plížila k zatáčce. Arina zavrčela. Nebylo tam vidět nic tajuplného. Cestička mezi živými ploty vedla, jak si to myslela, k malé ovocné zahradě s jabloněmi. Co nebezpečného nebo tajuplného by se mohlo skrývat v ovocném sadě? Chtěla se dostat alespoň k ovocným stromům a odtamtud utíkat zpátky.

Arina zase zavrčela, ale Helena si toho nevšimla.

„Hm, nic, vůbec nic,“ rozumovala Helena, když se zastavila pod prvním stromem a rozhlížela se kolem sebe. „Je to tady docela pěkné. Ale co má ... Ó, pomoc!“

Nevšimla si včelího roje ve větvích jabloně a téměř se ho dotkla svými vlasy. A teď se najednou zvedl černý mrak, který zuřivě bzučel. Helena křičela, utíkala pryč, včely za zády! Naštěstí Arina zachránila situaci. Kolie štekajíc pobíhala sem tam a včely se stáhly zpátky. Jen jedna Helenu pronásledovala, mezitímco ona utíkala mezi živými ploty, a nakonec doběhla k trávníku.

Paní Hansenová a maminka zaslechly její křik a utíkaly k oknu.

„Ach ne!“ vykřikla paní Hansenová. „Vždyť jsem Heleně výslovně řekla...“

V tu chvíli ale maminku vůbec nezajímalo, co paní Hansenová řekla. Běžela ke své křičící holčičce, které kolem hlavy rozzlobeně létala jedna tlustá včela.

„Schovej se rychle za mě, Heleno!“ křičela maminka. „Rychle za má záda!“ Helena jedním skokem zmizela za maminkou a včela ve svém střemhlavém letu vrazila do maminčiny paže a píchla ji. Pak přeletěla nad jejím ramenem a zabzučela Heleně u hlavy.

„Je za mnou,“ volala Helena.

„Ne, teď už ne,“ řekla maminka. „Je pryč. Už se nemusíš bát. Podívej se na mou ruku: tady je žihadlo. Včely mohou píchnout jen jednou. Teď se ti už nemůže nic stát.“

Helena se s údivem dívala na velký červený otok, který se mamince začal dělat na paži. Třásla se a jen vzlykala.

„Už je zase dobře, Heleno,“ těšila ji maminka. „Včely jsou už pryč. Ale příště poslechni, až ti bude někdo něco říkat.“ O chvílku později paní Hansenová vytáhla žihadlo a natřela oteklé místo nějakou tekutinou z lahvičky, kterou vyndala z lékárničky. Když pily čaj, přitiskla se Helena těsně k mamince. Její oči se znovu a znovu dívaly na mamčinu oteklou ruku. Ale teprve večer, když Helena už ležela v posteli a maminka přišla, aby jí popřála dobrou noc, Helena ještě jednou promluvila o té příhodě.

„Je mně to líto, maminko,“ zašeptala. „Už nikdy bych to nechtěla udělat. Vlastně jsem si to žihadlo zasloužila já, vid’?“

„Vlastně ano,“ odpověděla maminka. „Ale přesto jsem ráda, že to postihlo mě.“

„A proč?“ divila se Helena.

„Protože tě mám ráda,“ řekla maminka. „A teď už spi!“

On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřin pro nepravosti naše, kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsnalostí jeho lékařství nám způsobeno.

Izaiáš 53,5

(z povídky Patricie St. John)

